

KARLITUS

SETMANARI REPUBLICÀ POLÍTIC/SATÍRIC DE CATALUNYA

SEGONA ÈPOKA

EL PROBLEMA... SER UNA PETITA CULTURA?

21 d'agost 2020

Número 122

TO BE OR
NOT TO BE

karlitus.net

Malgrat que en l'ideari popular, en el pot petit hi ha la bona confitura, a la realitat social, ser petit és un mal negoci.

La persona petita acaba amb cara de fàstic de tant ensumar les parts baixes dels altres.

El fill primogènit rep els clatellots del seu pare però el petit rep les del seu pare i les del germà gran, les dones baixetes s'han de fer monges i els polítics, dictadors perquè a les urnes no sumen ni un vot.

Els petits, quan venen les crisis són els primers de trobar-se amb la merda al coll.

Amb la cultura passa el mateix. Els grans coliseus i entitats culturals, aguanten les crisis que caiguin perquè saben que les administracions evitaran la seva desaparició.

Seria un desprestigi per un país tancar els seus teatres d'òpera o els grans museus.

Són els petits locals, les petites companyies, els cors, els llibreters, compositors, escriptors sense englantina d'or o els poetes –pobres i petits poetes– els que paguen els plats trencats perquè ells no tindran el suport governamental. Qui són ells pel govern si no tenen un Premi Astúries?

El problema i la injustícia cauen sempre sobre el dèbil però alhora afecten a la mateixa cultura perquè se li cala el motor. No avança, reviu sempre de cendres passades, glòries però cendres a la fi.

La gran indústria cultural ofereix el producte ja reconegut com a clàssic i comercialment segur. Són els petits els que busquen nous camins, noves maneres d'expressar, els que se la juguen, entre altres coses potser, perquè no tenen res a perdre.

Si deixem morir d'inanició als petits investigadors, la cultura quedarà tan clàssica com estàtica i en aquest moment deixa de ser cultura.

De tant en tant, si abans no es mort de Covid o de desesperació i es fa funcionar, algun petitet aconseguirà imposar el seu nou llenguatge.

Aleshores, ja vell si no mort, rebrà el reconeixement de les autoritats que li imposarà la medalla –probablement pòstuma– per la seva valuosa aportació artística. Serà tard, i el vell es morirà amb un somriure als llavis i molta amargor a l'ànima (o on coi es guardi l'amargor).

La cultura, si no és viva, és morta. Paraula de Déu.

